

У коментару „Још једна Сребреница“, *Ослобођење*, 12. јули, Цевад Хоџић проширује елаборацију тезе о „церемонијалној бризи о мртвима“, коју је луцидно изложио Вук Бачановић у коментару индикативног наднаслоа „Комодификација геноцида“, магазин *Дани*

, 12. јули. Поента је како комеморације о Сребреници „постају једна врста морбидног кича, збира сухопарних и излизаних фраза које не служе никоме осим оне које их изговара и олигархији у чијем интересу их изговара“. Хоџић подржава овај дио Бачановићевог текста, уз оградну о „недореченој (што и не мора бити лоше) позицији његовог аутора“, како обиљежавати геноцид у Сребреници, у контексту поплаве виктимизацијских идеологија. На једном мјесту коментара Хоџић исписује, „Драги Вуче, да овог пута пробамо с обиљежавањем, са сјећањем, с памћењем“. Доиста, концизна и хвале вриједна сугестија.

На насловној страни *Ослобођења*, такође 12. јули, пласиран је наслов „Крик из долине шехида“! Без обзира не све недоречености око тумачења одреднице „шехид“, у перцепцији шире јавности доминантно значење термина шехид јесте борац за Ислам. На досадашњим комеморацијама у Сребреници сви табути спремни за укуп прекривани су вјерским знамењем – зеленом заставом. На овогодишњој комеморацији и укупу 409 табута, уочена је само једна застава са љиљанима, она пред-Дејтонске БиХ, што посебно указује на прозелитизам *пост мортем*, о чему сам и раније писао.

Шлепери са табутима из Високог никад не иду директно пут Сребренице, већ најприје прођу кроз Сарајево, главном улицом, уз заустављање испред зграде Предсједништва БиХ, гдје се организује пригодан испраћај. Овог пута уочио сам снимак из птичије перспективе, шлепери прекривени официјелном заставом Дејтонске БиХ! У чему је Квака 22? Очито, дати комеморацији државни значај и печат, што је, најблаже речено, политички некоректно. Сјећање и памћење да, али без натурања државног покровитељства.

Већ поодавно Дејтонски мировни споразум има ефекат црвене крпе, како у широј бошњачкој јавности, тако и међу бошњачким политичким лидерима и интелектуалцима, који се утркују са погрдним називима. Од „луђачке кошуље“ (сковао В. Петрич, некадашњи Високи представник у БиХ), преко „кавеза за Бошњаке“, до „Дејтонске Бастиље“. Не тврдим да је Дејтонски мировни споразум идеалан, али у датој социо-културној и политичкој констелацији сложене БиХ, представља једини могући оквир за њен опстанак.

Ту чињеницу, међутим, Бошњаци не прихватају. Њихова већ отворена политичка агенда јесте унитарна БиХ, гдје би имали доминантну позицију. Тапију на БиХ настоје изборити помоћу Сребренице и виктимизацијског наратива, што се већ у претежно небошњачком политичком дискурсу исправно формулише као сребренизација БиХ.

Два дана након комеморације у Сребреници, мајке и чланови породица убијених Сребреничана ушли су насилно у хангар у Кравици, поред Сребренице, гдје је наводно убијено око хиљаду Сребреничана током тог трагичног јула 1995. године. Положили су цвијеће и проучили фатиху. По тврдњама МУП-а Републике Српске, хангар, односно круг некадашње земљорадничке задруге у Кравици, данас је приватно власништво, којег чува полиција. Не спорим како је мајкама и члановима породица страдалих требало омогућити да несметано уђу у круг хангара, положе цвијеће и обаве фатиху, али долазак са опремом за резање жице у циљу насилног уласка, напосто представља кршење закона. Нагуравање са полицијом експресно је означила СДА, Општински одбор Сребреница, као „Незабиљежено је у историји човјечанства да се на један овакав начин поступало према жртвама геноцида од оних који су били учесници у геноциду ...“!!! Ово је напосто гнусна и нечувена лаж! На снимцима се јасно виде ликови полицајаца који су чували хангар, а који су у вријеме о којем је ријеч били дјечаци.

Злоупотреба Сребренице и бошњачка тапија на Босну

Пише: Душан Бабић
уторак, 16 јул 2013 13:34

